

Többször elgondolkodtam már azon, hogy vajon miért fontos a zene annyira, hogy még védőszentje is van?

Vannak dolgok, amelyek elmondásához kevésnek érezzük a szavakat; sőt, léteznek szavakban kimondhatatlan történések is. Olyan pillanatok, amelyeket csak megélni lehet. Ezekről a zene sokkal kevésbé tud „hazudni”, sokkal őszintébb kifejeződése lehet a „belső csodának”, mint a beszéd.

A zeneiség mélyebben gyökeredzik lelkünkben, mint a beszéd. A zenét egy csecsemő is megérti: a szavaknak is eleinte csupán a hangzására figyel, és azt a lelkületet érzi meg a kimondott hangok mögött, amellyel azokat megfogalmazzák. A hang magassága, ritmusa, összhangja vagy éppen disszonanciája ragadja meg figyelmét, nem pedig az értelme.

Ilyen gyermekeként hallhatjuk meg azt, amit Isten a természetben keresztül mond nekünk. Ősi nyelv ez – a madarak éneke, a patak csobogása, a szél susogása a falombok között, vagy az eső-cseppek kopogása. Ha kívülről elcsöndesedünk, akkor van esélyünk meghallani a finom hangokat, melyekre lelkünk ráfelelhet. Aki figyelmesen hallgat, az meghallja a természet zenéjét, és rajta keresztül Isten szerető szavát.

A zene mellett nem lehet közömbösen elmenni: befogadóan hallgatni lehet, vagy részt venni létrejöttében. Nem véletlen az sem, hogy a Szentírásban számtalan leírást, fölszólítást olvashatunk a zenéről és énekről: áldás, Istendicséret, hálaadás, ima, öröm, tánc. Istenkapcsolatunk egyik legegyeszerűbb mozzanata. A zene út lehet a Lélektől a lélekig, kulcs lehet a lélek kapujához, hogy megnyílhassunk Istenre.

Mint minden evilági dolog, a zene is egyaránt lehet ránk jó vagy rossz hatással. Az egyház tudja ezt, minden evilági dolgot igyekszik megszentelni, Isten számára „lefoglalni”. Ezt teszi a zenével is, és ezt fejezi ki az a tény, hogy a zenének is van védőszentje.

m@kariosz

Hallásom ajándék. A hangok figyelmeztethetnek a közelgő veszélyre, aláfesthetik a tavaszodó természet színeit, megszólíthatják értelmemet, illetve szívemet.

Hallásom feladat. Ha fél fülel hallgatok, vagy ha egyik fülemben be és a másikon ki, akkor hasztalanul figyelmeztetnek a hangok, hiába festi alá madárcsicsergés a tavaszodó természet színeit, eredménytelenül szólongatják értelmemet és szívemet.

Nemrég az Igennel ünnepeztünk. Népes csapattal köszöntöttük Ádámot születésnapján.

A szentmise, a köszöntő és az emlékkönyv átadása után a Bazsinka család „vette át a szót”. A tuba, a Gordonka elegánsan lépte túl mondandóink szűkös keretét, és a zene kimondta a kimondhatatlant. Csak a Jóisten tudja, hogyan történik ez a hétköznapi csoda.

Honnan van az, hogy a láthatatlan dallam, ritmus és harmónia szemmel látható módon megigéz? Miféle várakozás születik meg bennem, melynek nincsen közvetlen alanya és tárgya? És bár a zene megindította szívemet, de miért nem a tevékenységre és a birtoklásra?

Létezésem az újdonság erejével hatott. Hogyan köszönjem ezt meg a legméltóbb módon, és kinek tartozom itt igazán köszönettel?

Hegyi Bálint

H i t

Keress a Virtuális Plébánia Társalgóját • www.plebania.net